

Američanům vyhovovalo udušení Pražského jara. Nepotřebovali ukázat životaschopnost socialismu

svobodny-svet.cz/americanum-vyhovovalo-udusenim-prazskeho-jara-nepotrebovali-ukazat-zivotaschopnost-socialismu

1. března 2023

SU/MILAN SYRUČEK

Přestože náš host vnímá sám sebe především jako dravého a zvědavého novináře do morku kostí, který chce mít vždycky informace od pramene, dostal se během svého pestrého života do role prostředníka tajné diplomacie, i dvojitého agenta, jehož využívaly obě strany studené války. Ještě dnes ve svých jedenadevadesáti letech tak nemůže Milan Syruček o některých věcech mluvit, protože ctí – jak uvedl v předchozí části našeho rozhovoru – džentlmenskou dohodu, a nedostal svolení odhalit všechna tajemství, jichž byl účastníkem, či svědkem.

Martina: Milane Syručku, zkusím si představit všechny tlaky, které na vás byly v té době činěny. Vy jste chtěl, jak jste říkal, svou práci novináře, což, pokud jste se věnoval zahraniční politice

a mezinárodním vztahům, vyžadovalo jezdit do ciziny. Měl jste přesto někdy dilema, že každý další krok, který uděláte, je třeba moc? Měl jste někdy dilema, takže jste si řekl: „Tohle mi už za to nestojí?“

Martina: Říkal jste, že jako novinář jste se dostal nejdál, když jste byl drzý. Já to taky zkusím a zeptám se: A jak to tedy fungovalo? Co tedy po vás vlastně chtěli?

Milan Syruček: V podstatě po mně chtěli, abych udržoval kontakty s francouzským diplomatem po těch 14 let, protože to bylo, jak jsem už říkal, oboustranně výhodné a prospěšné. Uváděl jsem příklad Seiferta, a mohl bych uvádět další případy, ale nechci, a to i z toho důvodu, že bych musel požádat i Francouze o souhlas, zda to můžu říct, protože všechno je založeno na vzájemném respektu a důvěře. Ani dneska to nechci porušit. Proč? Nemám to zapotřebí. Mám svědomí čisté.

Milan Syruček: Nevím. Asi jich bylo hodně. Problém je, že jsem si až dodatečně de facto uvědomil, že to mohl být průser. Třeba, když jsem jel s vietnamskými tanky do Kambodže poté, kdy se tam vlády zmocnili polpotovci. Vždyť jsme přijeli do Phnompenhu, a z milionového města tam zůstalo 60 obyvatel.

Martina: Jestli si dobře vzpomínám, tak vy jste byl snad údajně první, kterého pustili.

Milan Syruček: Američani se tam chtěli dostat v důsledku mých známostí ve Vietnamu. Vždyť kterého novináře pustí do války na tanku? Nebývá to tak často. Pak byl na hranicích konflikt vietnamsko-čínský, v tomto konfliktu jsem byl 300 metrů od fronty, a Vietnamci mi říkali: „Nechceš si střelit nějakého Číňánka?“ Měli jsme je na dohled. Ale stejně tak mohlo být: „A nechce si nějaký Číňánek střeli nějakého Čecha?“

Martina: Když vidím, kolika světovými bojišti a konflikty jste prošel, tak si říkám, jestli jste si udělal nějakou představu o tom, co je prapříčinou těchto konfliktů? Občas se konflikty tváří, že jsou o ideje,

o náboženství, území, svobodu, o ideologie – mají ve vašich očích vždycky nějakého společného jmenovatele?

Martina: Právě.

Milan Syruček: Protože to je, myslím, to nejpodstatnější, protože jinak to postrádá smysl. A to mi zůstalo. Když třeba loni začala ruská válka na Ukrajině, tak první otázka byla: Kde je příčina? Co dovedlo Putina k tomu, že se takhle rozhodl? A když jsem to zkoumal, a samozřejmě se radil s přáteli, tak jsem si uvědomil, že nejbližším Putinovým rádcem byl Alexandr Solženicyn, a to až do své smrti. A Solženicyn v roce 98 napsal knížku, která se jmenuje *Rossia v rozvale*, česky přeloženo „Rusko v troskách“, a tam hned úvodní věty znějí: „Bůh žehnej Ukrajině. Ale její neodpustitelnou chybou by bylo, kdyby chtěla svou nezávislost a samostatnost.“ A pak pokračuje dál výčet toho, co všechno by mělo Rusko dostat zpátky. Protože on tam píše, že vlastně existují jenom tři Rusi: Velká Rus, Bělorus, a Malá Rus, a Malá Rus je Ukrajina, která nemá právo na svou samostatnost, protože vždycky byla součástí Ruska, a tudíž tam patří, a tak dále. A to je, myslím, kořen toho, proč Putin do toho jde tak zarputile, protože on je hluboce, do morku svých kostí, přesvědčen, že Ukrajinu vrací tam, kam ji Solženicyn zařadil, to je do Ruska.

Staré přísloví říká, že Rusko je možné milovat, nebo nenávidět, ale nelze ho pochopit

Martina: Milane, ale vy jste velmi zkušený zahraničář a pozorovatel mezinárodních vztahů, tak musíte vědět, že toto je v dnešní době pro většinu světových politiků naprosto nepřijatelný názor. Připomeňme jenom, že když Henry Kissinger na začátku toho konfliktu řekl, že je potřeba co nejdříve začít jednat o míru, dokud je to možné, dokud situace nedojde tak daleko, že tento krok už nebude možné uskutečnit, tak ho mezinárodní plénum uštípalo. A určitě jste zaregistroval, že Henry Kissinger postupně obrátil. Co s tím?

Milan Syruček: Myslím, že to pramení z řady důvodů. To bych musel dost široce hovořit o Rusku, o ruské duši, ruské mentalitě, kterou jsem se snažil po mnohá léta pobytu v Rusku pochopit.

Martina: A na Ukrajině. Téměř dvanáct let jste pobýval na Ukrajině.

Milan Syruček: Na Ukrajině, samozřejmě, protože za prvé moje první manželka, která zemřela, byla Ukrajinka, takže už proto mě Ukrajina lákala. Já jsem tam pracoval už v počátku 90. let, až někdy do roku 2005, nebo 2008. Uváděl jsem tam české firmy, uvedl jsem asi padesát českých firem, kterým jsem našel partnery, a spoluzakládal jsem tam noviny vydavatelství Ekonomia, noviny Dělo, a tak dál. Dneska tam mám přátele, příbuzné, rodiče manželčiny rodiny, a tak dále, takže mi to dává hlubší pohled na obě strany, a pochopit to. O Rusku se říká staré přísloví, že Rusko je možné milovat, nebo nenávidět, ale nelze ho pochopit. Svým způsobem tomu dávám za pravdu, protože, jak říkám, jsem tam řadu let pracoval, a rok jsem byl stážistou v Komsomolské pravdě.

Martina: Ano, to bylo v letech 56, 57, a já jsem se vás právě chtěla zeptat, když trošku odbočím, co jste se v Komsomolské pravdě naučil, když jste se takto v 50. letech poprvé intenzivně setkal s Ruskem? Pracovala tato tiskovina tak, jak si představujeme padesátá léta v Rusku, tedy jako výplach mozků, vysoká škola manipulace? Nebo jakou Komsomolskou pravdu jste tam rozkryl vy?

Milan Syruček: Je zajímavé, že Komsomolská pravda v té době vycházela nákladem 20 miliónů výtisků, zdaleka nejvíc ze všech, a to proto, že se od Pravdy, Izvěstíí, a dalších novin, odlišovala především tím, že psala víc, než psaly ostatní. Že dokázala odkrýt řadu případů, a že především svou činnost postavila na kritickém pohledu na vlastní společnost, i když jen do určité míry.

Martina: Asi ne na stranu, jenom na společnost. V tom smyslu byla investigativní?

Milan Syruček: Dělal to chytře. Třeba kritizovala oblastní orgány za jejich aroganci, špatný vztahy k lidem, za x věcí, ale dělala to tak, že říkala „oblastní orgány“, aniž by specifikovala, zda stranické nebo nestraničné, protože si nemohla dovolit kritizovat straníky. Takže to řešila tímhle způsobem, že to skryla pod výraz „oblastní orgány“. Ale v tom byla velice nesmiřitelná, a kvůli tomu ji lidi četli, protože to si žádné noviny nedovolily. A fakt je, že za šéfredaktorem Komsomolské pravdy, Adžubejem, stáli lidé Sergejeviče Chruščova, takže byl nedotknutelný, a procházelo jim to. Za jiných okolností by si to asi nedovolil. Ale kdybyste si prolistovali Komsomolskou pravdu z té doby, divili byste se asi velice, jak dokázala být v těchto časech kritická. Kam se my, s odpuštěním, hrabeme.

Martina: To znamená, že tehdejší soudruzi už byli v Komsomolské pravdě revizionističtí? Zatímco my jsme tady v padesátých letech přitakávali, a byla to doba procesů.

Milan Syruček: Ano. Svým způsobem tam prošlapovali cestu k tomu, co pak bylo za Gorbačova, co se odehrávalo potom. Druhá věc je, a to je jiná kapitola, co pak Gorbačov nakonec přiznal, že chtěl reformovat režim, který byl nereformovatelný. Ale v té době, když jsem dělal v Komsomolce, seděl jsem s nimi, tak jsme se domnívali, že tím lze pomoci napravit tehdejší režim, aby byl spravedlivější.

Martina: Tady vás jen poslouchám, otázek nemaje, protože jsem žádnou Komsomolskou pravdu z 50. let nečetla, takže o tom nemůžu mít představu. Ale když se dívám na váš vztah k této oblasti, tak, jak už jsme zmiňovali, jste střídavě žil dvanáct let na Ukrajině, spolupracoval jste tam s tamními firmami, máte zkušenosti s Ruskem, a teď píšete knihu, třicátou čtvrtou, o Zakarpatské Rusi. Do smrti Michaila Gorbačova jste s ním byl v kontaktu...

Milan Syruček: A dosud jsem s jeho spolupracovníky Andrejem Gračovem a Pavlem Palaščenkem.

Martina: Se Sergejem Chruščovem, synem Nikity Sergejeviče Chruščova, jste se také vídal.

Milan Syruček: Ano. K tomu dodám, že jsme spolu mluvili po Skypu, protože se v roce 91 odstěhoval do Spojených států, získal tam postupně americké občanství, a přednášel na univerzitě v Long Island. A protože telefony by byly asi příliš drahé, tak jsme využili Skype, a myslím, že jsme se vždy tak asi půl hodiny bavili o různých věcech. Bohužel do té doby, než zemřel.

Pochopil jsem, že někdy může být všechno naopak

Martina: Chtěla jsem se zeptat, jestli myslíte, že jste Rusko pochopil, navzdory úsloví, které jste říkal?

Milan Syruček: To by možná bylo příliš odvážné tvrzení. Ale dovolím si říct, že jsem do značné míry porozuměl ruské mentalitě. Mě mrzí, jak se někteří lidé tak suverénně vyjadřují, ať už tak, nebo onak, třeba o Rusku, nebo o čemkoliv jiném, aniž by poznali skutečnosti, protože na zraní toho, aby člověk pochopil, a nemyslím jenom Rusko, nebo Ukrajinu, ale možná i svou vlastní zem, je potřeba vynaložit úsilí. Dívat se s otevřenýma očima, přijímat klady a zápory, a pak se nám věci jeví v úplně jiném světle. Mnohokrát jsem byl v Americe, a taky se mi Amerika nejdřív jevila úplně jinak, než po postupném zraní a poznávání jsem pochopil, co to vlastně Amerika je, a taky toho, kolik tváří Amerika má. Tam se nedá hovořit o jedné tváři.

Martina: To znamená, že jste na základě své práce, svého studia, zkoumání, pozorování, spíše přišel na to, že věci jsou mnohem složitější, než se na první pohled zdá?

Milan Syruček: Jednak jsou složitější, a že v takových 80 % případů je všechno jinak. Řeknu jenom jeden markantní příklad: Samozřejmě dnešní mladá generace už nezná třeba sovětskou Mladou gardu. Ta působila v odboji za 2. světové války, a v mých

letech to byla povinná četba ve školách. To, co do ní napsal Fadějev, byl strhující román, ale pak to nakonec byl jeden z důvodů, proč spáchal sebevraždu.

Martina: Proč?

Milan Syruček: Protože se ukázalo, že materiály, které Němci zanechali v Krasnodonu, byly podvrhy, které tam schválně nechali, a on se na to nechal nachytat. Takže ten, koho on vydával za hlavního zrádce Mladé gardy, byl fakticky jejím vůdcem, a ten, koho vydával za vůdce Mladé gardy, byl do značné míry jeho opak. A o tajemném sovětském generálovi, který řídil Mladou gardu jakoby z Itálie, se ukázalo, že to byl sám Himmler. Poslední dokument jsme k tomu našli v roce 2006 v Berlíně, kde byl dopis Himmlera Hitlerovi, že se mu konečně podařilo ovládnout Mladou gardu a že pracuje pro něj tak, jako třeba Rudá kapela v západní Evropě. Ale to jsou jedny z příkladů, jak všechno může být jinak.

Martina: Milane Syručku, naletěl jste někdy také takhle pořádně?

Milan Syruček: No tak samozřejmě. Já jsem Mladou gardu ze začátku bral taky takhle. A že o tom Fadějev napsal knížku, by tak nevadilo. Ale v sovětských poměrech to mělo ty důsledky, že rodiny, které označil jako zrádce, byly pronásledovány. Děti nemohly jít na vyšší školu, nemohly dostat pořádné zaměstnání. Mělo to veliký dopad. A pak když byl první proces v Krasnodonu, po odhalení těchto skutečností, to bylo už v roce 64, kdy se to postupně odkrývalo, tak i pro mě to bylo šokující. Ale tím spíš jsem si uvědomil, jak je důležité si to pořádně ověřovat, a že všechno může být někdy naopak.

Martina: Ano, všechno ověřovat, prověřovat. Některé věci asi úplně nevyjdou, a určitě se na vás mnohé organizace snažily vyvíjet tlak. Stalo se vám někdy, že si vás povodily? Že vám předhazovaly různé důkazy, argumenty, které nebylo možné ověřit, ale vy jste něčemu z toho uvěřil?

Milan Syruček: Nechci být domýšlivý, ale momentálně si nevzpomínám na žádný takový konkrétní případ, že bych mohl říct, že jsem nějakou faleš spolkl i s navijákem, jak se říká. Samozřejmě, psal jsem některé věci, který se pak ukázaly jinak, ale vždycky jsem se to pak snažil napravit, protože mám jednu zásadu, že kdo mi řekne, že svůj názor nikdy nezměnil, tak jsem o něm přesvědčen, že názor nikdy neměl. Není možné neměnit názor, protože získáváte nové zkušenosti, jednak s věkem, a také další dokumenty, archivy, rozhovory s lidmi, takže naopak svůj názor musíte měnit. A čestné je to přiznat. A to já přiznávám. Je to jako případ s tou Mladou gardou. Vždyť na tom objektivně není nic špatného, když v určitou dobu jakožto novinář něco napíšete, a pak se ukáže, třeba po čase, že to bylo jinak. No tak to přiznám.

Diplomacie probíhá tak, že se věci dojednávají dopředu. Jinak by to nebyla diplomacie.

Martina: Vy jste byl svědkem mnoha dějinných událostí. Byl jste třeba na Helsinské konferenci, a mnoha dalších. Byl jste na bilaterálních rozhovorech mezi Ronaldem Reaganem a Michailem Gorbačovem. A zároveň jste před chvílí řekl, že v 80 % platí, že všechno je jinak. Řekněte mi, protože jste mnohdy měl možnost nahlédnout do zákulisí, byly to obecně iniciativy, které státy, politici mysleli vážně, a chtěli se na něčem dohodnout, nebo to bylo často předem dohodnuté divadlo pro lidi? Dá se to takto paušalizovat?

Milan Syruček: Paušalizovat sotva. Ale nepopírám, že jsem měl velmi blízké styky s našimi ministry zahraničí, tykali jsme si od Chňouпка po Jirku Dienstbiera, a další, kteří mi říkali, jak to chodí. Když přijede jejich zahraniční partner, tak jdou večer na pivo, a v hospodě se dohodnou, o čem budou druhý den jednat, a o čem jednat nebudou, protože by to jedné, nebo druhé straně škodilo. Takže takhle to chodí, a to je třeba brát v úvahu, jinak by to totiž nebyla diplomacie.

Martina: Myslíte, že diplomacie takto funguje i nyní?

Milan Syruček: Musí tak fungovat, protože v tom je i její moc a kouzlo, protože bez těchto zákulisních jednání by to nebylo možné. Máte dvě strany, jako třeba bylo Rusko, nebo Sovětský svaz, a Spojené státy, které stály oficiálně prostě proti sobě, a jak by se mohly dohodnout na jaderných zbraních, a na spoustě jiných otázek, kdyby toto nefungovalo?

Martina: A funguje to stále? Nebo teď na mezinárodní úrovni začíná diplomacie, z vašeho pohledu, selhávat?

Milan Syruček: Když to začíná selhávat, tak je to špatné. V zásadě si myslím, že to musí fungovat, jinak bychom už byli opravdu v nějaké válce. Ale ne vždycky. Vidíme třeba, že v případě ruské války na Ukrajině to zatím prostě nefunguje. I když snahou Turecka, a dalších zemí je, aby to směřovalo k tomu, aby někde v zákulisí sedli diplomaté a připravili půdu, aby pak na to mohli vrcholní představitelé kývnout, a dohodnout se.

Martina: A zatím k tomu tedy vůle není?

Milan Syruček: Nevím, jestli není vůle.

Martina: Nevolali vám už?

Milan Syruček: Nepovažuji se za tak významného. Ale i kdyby mohl, tak bych to rád zprostředkoval, jako tomu bylo v jiných případech. Ale ne, bohužel, už jsem z toho vyřazen svým věkem.

Martina: Milane Syručku, vy jste teď řekl: „Jak jsem v jiných případech zprostředkoval.“ A já jsem tady vyjmenovala asi dva nejvýznamnější. Řekněte mi, jsou ještě další, o kterých nevím?

Milan Syruček: Nevím, co všechno víte, ale dost jsem se nazprostředkoval, třeba toho Kissingera, jak jsem uváděl, což jsou věci, u nichž jsem dohodnut, že to mohu říct. A v tajné diplomacii, dokud vám druhá strana vysloveně neřekne, že už to není tajné, by

bylo šíleně neseriózní, abych i vám, jakkoli jste milá, prozrazoval něco dalšího. Protože když už v tom jedete, tak to v podstatě můžete zakončit pouze smrtí, ale jinak pořád de facto v tomto kole zůstáváte.

Martina: Milane Syručku, vy jste zprostředkoval informace i Alexandru Dubčekovi, a já se dočetla, že jste se v roce 68 přiklonil na stranu reformátorů, a krátce jste Alexandra Dubčeka varoval před invazí, a že sovětské divize jsou rozmístěny u hranic. Tak si říkám, kde jste tyto informace tehdy získával? Protože to je na všechny strany.

Milan Syruček: Se Sašou Dubčekem, i jeho otcem Štefanem, jsem se seznámil už v roce 64, když jsem předtím, s pomocí Komsomolské pravdy, jezdil po Sovětském svazu, a psal historii našich šesti komun, který se počátkem 20. let vystěhovaly do Sovětského svazu, a tam žily a pracovaly. Byla to nejen převážně slovenská komuna Interhelpo, ale také Reflektor, komuna v Tbilisi, Kladenská komuna a další. Celkem jich bylo šest. Nejvíc mě zaujala komuna Interhelpo v Kyrgýzii, kde jsem už byl několikrát, protože tam zůstalo 120, buďto ještě živých, nebo potomků těch, kteří tam přišli. Saša Dubček tam přišel ve svých čtyřech letech, což si nemohl pamatovat, ale věděl to od otce. A jednou mě dokonce na nádraží, když jsem tam přijel, vítalo všech těchto sto dvacet lidí, a pak jsme šli zase průvodem zpátky do města, a opravdu se vytvořily velmi intenzivní vztahy. A to byl pak zdroj, takže jsem o tom mohl napsat.

Ale problém byl, když jsem takhle pátral po osudech tamních nejen Čechů a Slováků, ale byly to i jiné osudy, třeba 2000 Slováků, kteří v 38. roce, když vznikl Slovenský profašistický stát, utekli přes Polsko a překročili sovětské hranice, protože chtěli bojovat proti fašismu. Ale oni je tam chytli za nedovolený přechod hranice, a dali jim pět let. A poté se těchto pět let prodlužovalo, protože neměli doklady, nemohli nic dokázat, protože mezitím byla okupace Slovenska, vznikl Slovenský štát, a tak dál, a skončili v gulazích. Byly to dva tisíce Slováků. A já jsem o tom psal, byl jsem za Dubčekem a říkal mu to. A on říkal: „Teď o tom nemůžu začít se Sověty jednat.“

Kissinger mi řekl, že Američani o invazi v 68. věděli, ale Pražské jaro si nepřáli, a vyhovovalo jim jeho udušení. Nechtěli, aby se ukázala životaschopnost socialismu.

Martina: To znamená, že ti lidé byli stále v gulazích, ale nebyla vhodná chvíle je už konečně vyreklamovat.

Milan Syruček: Ano, protože se řešili jiné otázky, a tak dál.

Martina: I tomu se říká diplomacie, vidíte?

Milan Syruček: A tak bohužel dodneška není žádná satisfakce, ani pro potomky, nebo pro tyto rodiny, které se sem pak třeba vrátily, a žijí tady.

Martina: Já vás teď zkusím dohnat, protože jste mi utekl: Odkud jste měl v roce 68 informace o tom, že se na nás chystá invaze, a proč vám Dubček nevěřil?

Milan Syruček: Protože jsem v dubnu 68. roku byl v Moskvě, kde jsem bydlel u mého kamaráda Volod'i Ponisovského, a on mi říkal: „Pojď, půjdeme se projít na nábřeží. Doma nemůžu hovořit, nevím, jestli tam nemáme štěnice.“

Martina: Proto jste v takové kondici, protože jste se celý život procházel.

Milan Syruček: Tak to je nejjistější, protože představte si, to odbočím, Brežněvovi se v jeho bytě stalo, že se rozčílil, praštil do zdi a strhal pár tapet, a pod nimi našel odposlouchávací zařízení. A to byl generální tajemník. Takže tam se opravdu tehdy dalo otevřeně hovořit v zajateckém táboře, jako se to stalo Vlasovovi, když byl v zajateckém táboře, kde poprvé mohli sovětští důstojníci hovořit. Jinak si člověk nebyl ničím jistý. Ale to jsme od toho odbočili.

Martina: Teď jsme na nábřeží s Volod'ou.

Milan Syruček: No a v 38. zatkli celou rodinu Volod'i Ponisovského, tedy rodiče, a odvezli je na Sibiř, a jemu zůstala jenom starší sestra. Zřekli se ho příbuzní, protože se báli. A sestra, aby nějak

s Volod'ou vyšli, tak se přihlásila jako zdravotní sestra do armády, takže on tehdy, jako osmiletý, nebo devítiletý, prošel celou frontu, a došel až do Československa. Prošel tím. Tím prostě byl v pravém slova smyslu synem pluku, a tím pak ovšem získal respekt v generálním štábu, protože přece jenom, aby osmiletí, desetiletí kluci prošli celou válkou, tak takových případů nebyl moc. Byl ojedinělý, a protože měl takhle výlučnou pozici v generálním štábu, tak se dozvěděl o tom, že sovětské divize, které jsou u Drážďan, už se začínají učit nějaká česká slovíčka, studují naše mapy, a tak dál, že se prostě připravují na invazi v Praze – v dubnu. A on mi toto řekl při té procházce po řece, ani doma ve svém bytě se to neodvážil říct, proto jsme šli na procházku. A řekl mi to samozřejmě s tím, že na to upozorním v Praze. Takže jsem hned zašel za Sašou Dubčekem, a říkám mu to. A Saša Dubček mi na to říká: „Mně ale rozvědka nic nehlásí.“ Ale já mu říkám: „Sašo, ty máš rozvědku i na východě?“ „No nemám, ale oni by mi to neudělali.“ Čímž myslel Sověty. A to mi opakoval až do toho 20. srpna.

Martina: A Milane Syručku, považujete za možné, že to tehdy nevěděl ani Západ? Dubček se tady projevil jako důvěřivý, až naivní. Ale co Západ? Jak to vidíte?

Milan Syruček: Nevím přesně, v jakou dobu, ale Američané byli informováni, protože stáhli své jednotky rozmístěné v tehdejší západním Německu padesát kilometrů od hranic, aby nedošlo náhodou k tomu, že by některý Sovět, sovětské vojenské vozidlo přešlo hranice, a tam se nedostalo do kontaktu s americkými jednotkami. Takže to je operace, která je jednoznačně, když pomínu, že jsou ještě záznamy toho, co Dobrynin, sovětský velvyslanec ve Washingtonu, říkal americkému prezidentovi Johnsonovi, markantním důkazem o tom, že to věděli předem a že se i takhle vzájemně jakoby...

Když jsem se pak později Kissingera ptal, proč Američané zaujali v srpnu takový postoj, tak mi řekl tři důvody: Za prvé tady byly dohody, už jaltské. Za druhé, pro Američany bylo důležitější

pokračovat v rozhovorech o snížení jaderných zbraní, než se zaplést s nějakým srpnem 68 v Praze. A za třetí, to, že oni si Pražské jaro ani nepřáli, protože si samozřejmě nepřáli, aby socialismus ukázal svou životaschopnost. Takže jim tak vyhovovalo, že Pražské jaro bylo udušené. To mi řekl sám Kissinger.

| MILAN SYRUČEK

■ ■ ■ ■ ■ (5 votes, average: **4,00** out of 5)

>> Podpora

Svobodný svět nabízí všechny články zdarma. Náš provoz se však neobejde bez nezbytné finanční podpory na provoz. Pokud se Vám Svobodný svět líbí, budeme vděčni za Vaši pravidelnou pomoc. Děkujeme!

Číslo účtu: 4221012329 / 0800

>> Pravidla diskuze

Než začnete komentovat článek, přečtěte si prosím pravidla diskuze.

>> Jak poslat článek?

Chcete-li také přispět svým článkem, zašlete jej na e-mail: redakce (zavináč) svobodny-svet.cz. Pravidla jsou uvedena [zde](#).

-

Marek Salaquarda napsal:

02/03/2023_(08:08)

Pomatenost? Životaschopnost socialismu?

Odpovědět